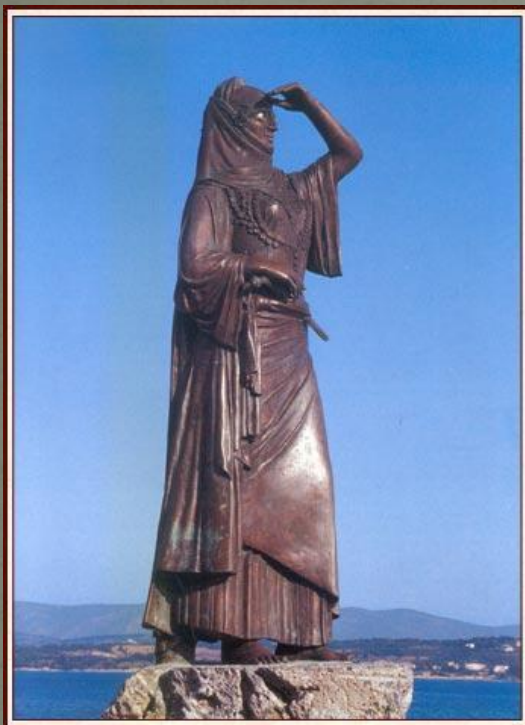

Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα (1771- 1825)

- *Έδωσε τα πάντα για την
επανάσταση και χάθηκε
άδοξα*

Καταγωγή & Πρώτα χρόνια

Το άγαλμα της Μπουμπουλίνας στις Σπέτσες.

Κόρη του Υδραίου πλοιάρχου Σταυριανού Πινότση και της επίσης Υδραίας Σκεύως Κοκκίνη, που καταγόταν από εφοπλιστική οικογένεια, γεννήθηκε στις 11 Μαΐου 1771 στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης, όπου ο πατέρας της εκρατείτο για συμμετοχή στα Ορλοφικά.

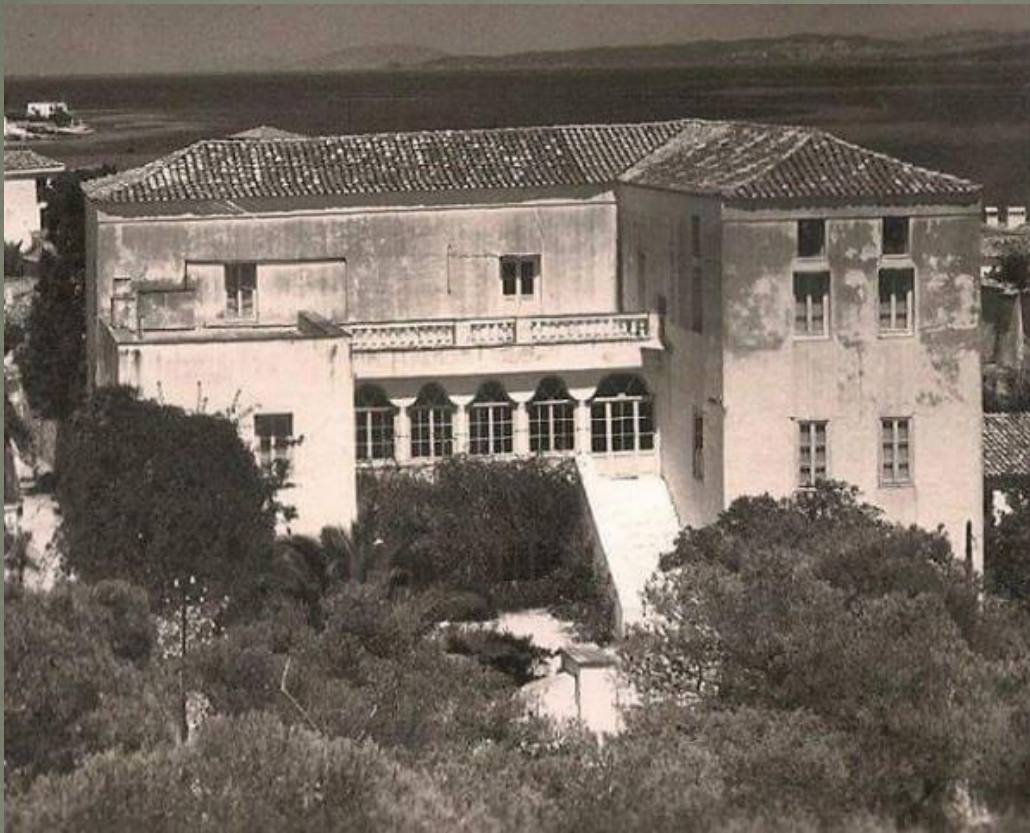
Μετά τον θάνατό του εγκαταστάθηκε στις Σπέτσες, όπου η μητέρα της παντρεύτηκε σε δεύτερο γάμο τον πλοίαρχο Δημήτρη Λαζάρου ή Ορλόφ. Εκεί, λίγο αργότερα, παντρεύτηκε και η ίδια τον πλοίαρχο Δημήτρη Γιάννουζα. Μαζί του έκανε τρία παιδιά. Δε χάρηκε πολύ το γάμο της, γιατί ο Γιάννουζας σκοτώθηκε πολεμώντας με αλγερινούς πειρατές. Για να ζήσει τα παιδιά της αναγκάστηκε να έρθει σε δεύτερο γάμο με τον πλούσιο σπετσιώτη πλοιοκτήτη Δημήτρη Μπούμπουλη. Έτσι της έμεινε το επώνυμο Μπουμπουλίνα.

Όταν και ο δεύτερος άνδρας της σκοτώθηκε από πειρατές, κληρονόμησε τη μεγάλη περιουσία του. Όμως, το 1816 οι Οθωμανοί επεχείρησαν να κατάσχουν την περιουσία της, επειδή τα πλοία του συζύγου της μετείχαν υπό ρωσική σημαία στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο του 1806. Με τη μεσολάβηση του ρώσου πρέσβη κατόρθωσε να την κρατήσει. Εκεί ίσως μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία, αλλά το γεγονός αμφισβητείται, καθώς είναι γνωστό ότι η οργάνωση δεν έκανε ποτέ μέλη της, γυναίκες.

Πλούσια πια, άρχισε να ασχολείται με εμπορικές επιχειρήσεις. Παραβιάζοντας τις τουρκικές διατάξεις, αγόρασε ένα πολεμικό σκάφος, που το ονόμασε «Αγαμέμνων». Μόλις ξέσπασε η επανάσταση, έπλευσε στην Πελοπόννησο για να πάρει μέρος σ' αυτήν. Αφού βοήθησε στην πολιορκία του Ναυπλίου και της Μονεμβασιάς, βρέθηκε στο στρατόπεδο του Κολοκοτρώνη, που πολιορκούσε την Τριπολιτσά.

Το ακρόπρωρο του πλοίου "Αγαμέμνων" της Μπουμπουλίνας με κυβερνήτη το γιο της Ιωάννη. Εθνικό Ιστορικό Μουσείο.

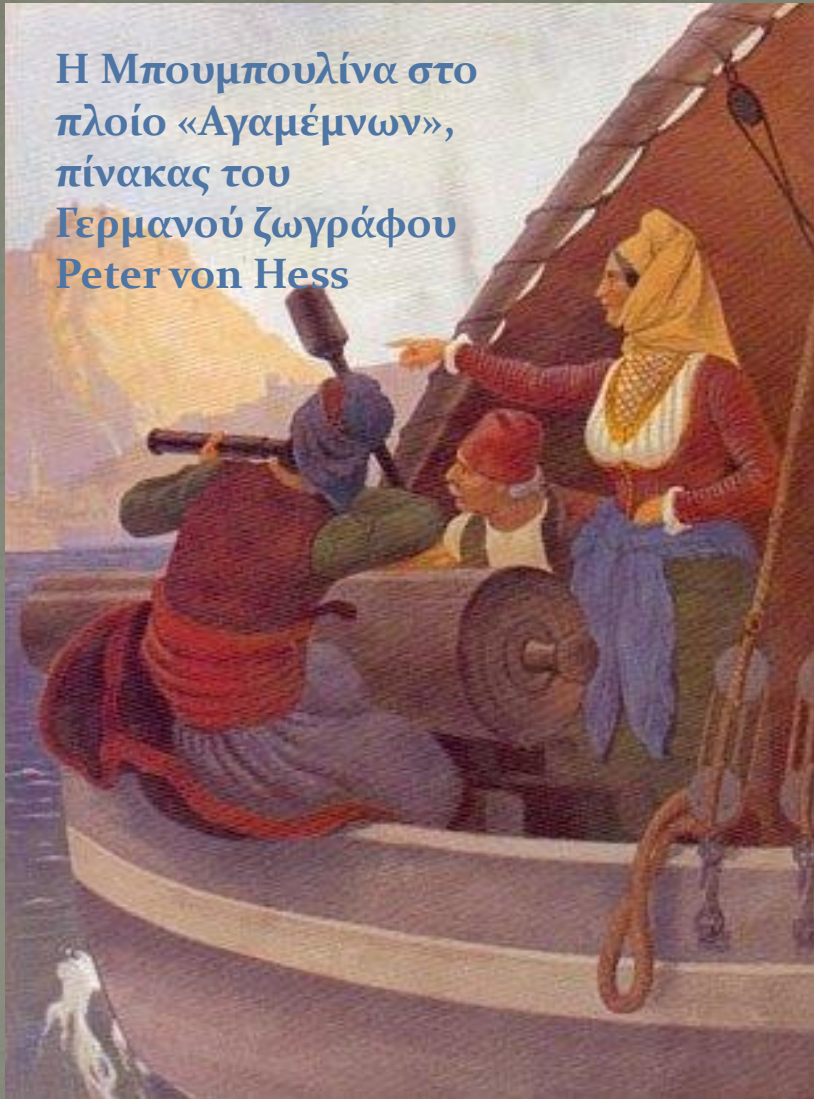

Το αρχοντικό της οικογένειας Μπούμπουλη στις Σπέτσες μετατράπηκε το 1991 από τον ιδιοκτήτη και απόγονο της ηρωίδος, Φίλιππο Δεμερτζή-Μπούμπουλη σε μουσείο, το Μουσείο Μπουμπουλίνας. Σε αυτό μπορεί κανείς να δει συλλογή όπλων, επιστολές και άλλα αρχεία, παλιά βιβλία, πορτραίτα της Μπουμπουλίνας, προσωπικά της αντικείμενα, έπιπλα, διακρίσεις που της είχαν απονείμει κυρίως ξένες κυβερνήσεις και πολλά άλλα.

Το αρχοντικό της Μπουμπουλίνας στις Σπέτσες το 1950. Πηγή φωτογραφίας: Μουσείο Μπουμπουλίνας.

<https://www.kathimerini.gr/society/875640/μρου-μρουylina-fotoreportaz-apo-to-300-eton-archontiko-spiti-tis-stis-spetses/>

Η Μπουμπουλίνα στο
πλοίο «Αγαμέμνων»,
πίνακας του
Γερμανού ζωγράφου
Peter von Hess

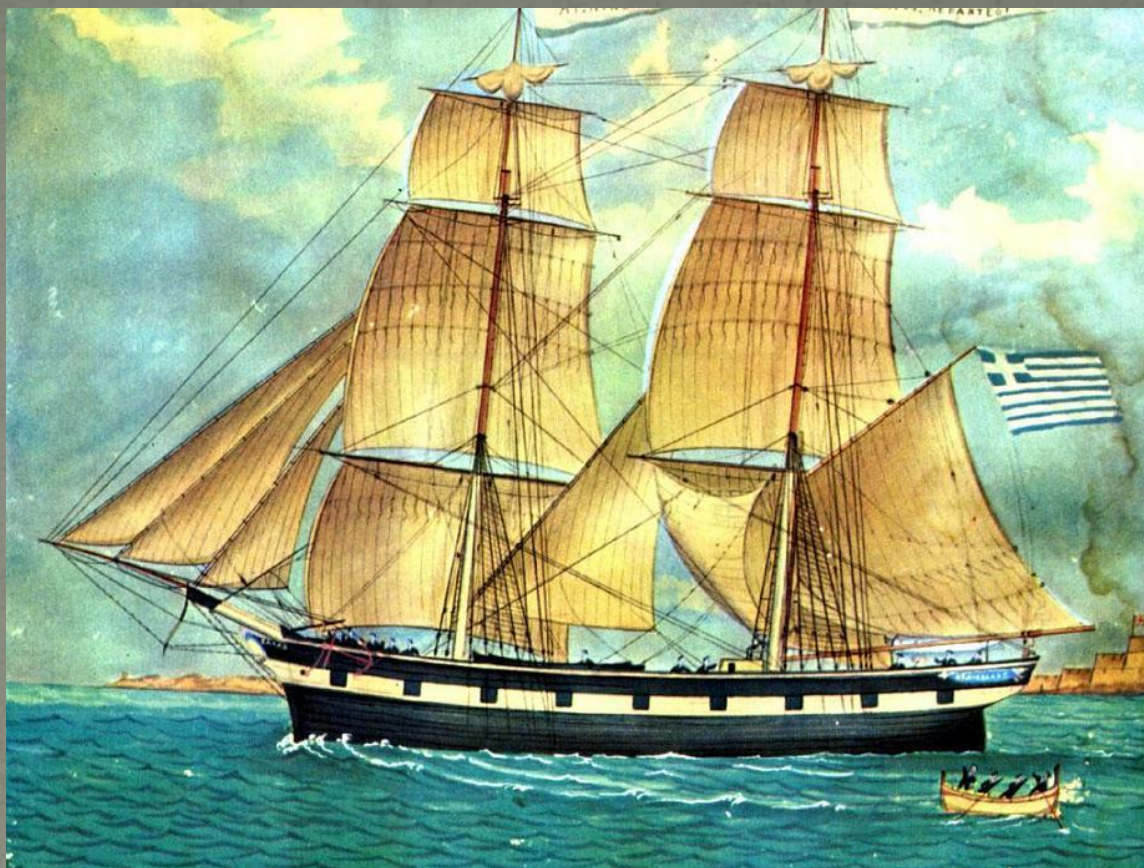

Ο Εθνικός Ξεσηκωμός
βρήκε την
Μπουμπουλίνα
«πεντηκοντούτιδα,
ωραίαν, αρειμάνιον ως
αμαζόνα, επιβλητικήν
καπετάνισσαν, προ της
οποίας ο άνανδρος
ησχύνητο και ο ανδρείος
υπεχώρει», όπως τη
σκιαγράφησε ο
δημοσιογράφος και
ιστορικός Ιωάννης
Φιλήμων.

Τα τελευταία χρόνια

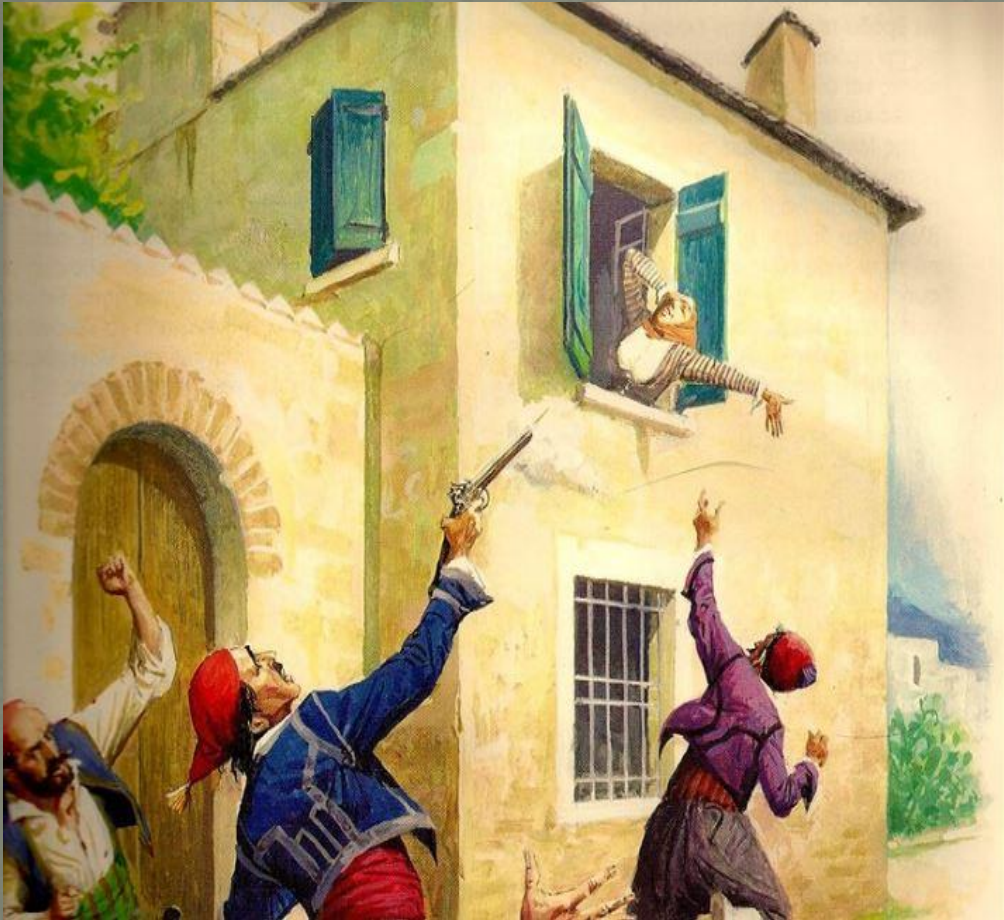
Στο Ναύπλιο που εγκαταστάθηκε, στη συνέχεια, πάντρεψε την κόρη της Ελένη με τον γιο του Κολοκοτρώνη, Πάνο. Στον εμφύλιο, αναγκάστηκε να επιστρέψει στις Σπέτσες, ενώ ο γαμπρός της Πάνος δολοφονήθηκε από τους αντιπάλους του. Όταν ο Ιμπραήμ γυρνούσε ανίκητος την Πελοπόννησο, αυτή βρισκόταν στο σπίτι της, ανήμπορη να προσφέρει στον αγώνα. Έμοιαζε σαν λιοντάρι στο κλουβί. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας της το είχε ξοδέψει και η ίδια είχε πικραθεί από τη συμπεριφορά πολλών επαναστατών απέναντί της. Τα τελευταία χρόνια

Το «Αγαμέμνων», το μεγαλύτερο ιστιοφόρο της εποχής του με 19 κανόνια, πρωτοστάτησε στον Αγώνα της Απελευθέρωσης. Οι απόγονοι της Μπουμπουλίνας δώρισαν το πλοίο «Αγαμέμνων» στο νεοσύστατο κράτος, το οποίο έγινε η ναυαρχίδα του Ελληνικού Στόλου με το όνομα «Σπέτσαι». Ανατινάχθηκε από τον Ανδρέα Μιαούλη στον Πόρο κατά τη διάρκεια των πολιτικών ταραχών της 29ης Ιουλίου 1831.

Το τέλος...

Το τέλος της δεν ήταν αυτό που της άξιζε. Πιο συγκεκριμένα, ο γιος της Γιώργης έκλεψε μια αρραβωνιασμένη κοπέλα του νησιού και την έφερε στο σπίτι της. Όταν οι συγγενείς του κοριτσιού κατέφθασαν και απαιτούσαν να το πάρουν, αυτή ήρθε σε λογομαχία μαζί τους, με αποτέλεσμα να δεχθεί μια σφαίρα στο κεφάλι. Πεθαίνει μ' έναν τόσο άδοξο θάνατο. Εκείνη που αψήφησε τα εχθρικά βόλια, τους μύδρους και τις κανονιές στην πολιορκία του Ναυπλίου και της Μονεμβασιάς, χάνεται από βόλι σπετσιώτικο. Ο δράστης συλλαμβάνεται αλλά δίκη δεν έγινε ποτέ.

<https://www.youtube.com/watch?v=52IplnBTvAE>
(Ντοκιμαντέρ από το αρχείο της ΕΡΤ για τη ζωή της)

Αγγελής Γοβγίνας ή Γοβιός (1780- 1822)

*Στα Βρυσάκια δοξάστηκε αλλά
και παγιδεύτηκε...*

Η ζωή του

Γεννήθηκε στη Λίμνη της Εύβοιας και αρχικά ακολούθησε το επάγγελμα του ναυτικού. Αφού για χρόνια πάλεψε με τα κύματα, κατέληξε στα Γιάννενα και υπηρέτησε στην αυλή του Αλή πασά, όπως συνήθιζαν να κάνουν πολλοί άξιοι και γενναίοι Έλληνες. Εκεί γνώρισε και τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, με τον οποίο έγινε φίλος. Λίγα χρόνια μετά, μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία και ενθουσιασμένος άρχισε να εργάζεται για την υλοποίηση του ιερού στόχου της

Η μάχη στο Χάνι της Γραβιάς

Στις 8 Μαΐου 1821, σε ένα μικρό πλινθόχτιστο κτίσμα της Γραβιάς Φωκίδας, το θρυλικό Χάνι της Γραβιάς, οι έλληνες επαναστάτες, με επικεφαλής τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, έγραψαν σελίδες ηρωισμού και δόξας, επιτυγχάνοντας την πρώτη ουσιαστική νίκη τους επί των τουρκικών δυνάμεων.

Όταν ξέσπασε η επανάσταση, άφησε την πρωτεύουσα της Ηπείρου και έσπευσε να πολεμήσει ως οπλαρχηγός. Ήταν ένα από τα εκλεκτά παλικάρια που κλείστηκαν στο χάνι της Γραβιάς με τον Ανδρούτσο και αντιστάθηκαν με αυτοθυσία. Οι ικανότητές του και οι επιτυχίες του εναντίον των Τούρκων τον ανέδειξαν γρήγορα ως στρατιωτικό αρχηγό της περιοχής της Εύβοιας. Αυτός ήταν που ξεσήκωσε τους κατοίκους της περιοχής, τους οργάνωσε και τους έμαθε να μη φοβούνται αλλά να πολεμούν με αυταπάρνηση τους κατακτητές.

Η Μάχη στα Βρυσάκια

Είχε στήσει το στρατόπεδό του στα Βρυσάκια, από όπου έλεγχε όλη την περιοχή. Τον Ιούλιο του 1821 ο εξωμότης πασάς Ομέρ Βρυώνη θέλησε, πριν προχωρήσει στην Αττική, να καταπνίξει την επανάσταση στη Εύβοια, για να έχει εξασφαλισμένο τον ανεφοδιασμό του. Έτσι με πολλές χιλιάδες στρατιώτες όρμησε στα Βρυσάκια, βέβαιος για την επιτυχία του. Ο Γοβγίνας, αν και διέθετε μόλις 300 άνδρες, κατόρθωσε όχι μόνο να τον αποκρούσει αλλά και να τον καταδιώξει, σκοτώνοντας πολλούς από τους στρατιώτες του. Στη μάχη, που διάρκεσε επτά ώρες, αναγνωρίστηκε η προσωπικότητα και ο στρατηγικούς νους του Γοβγίνα. Τρεις μέρες αργότερα ο Ομέρ επέστρεψε και κατέστρεψε τα Βρυσάκια, μιας και ο Γοβγίνας με τους άνδρες του είχαν αποσυρθεί. Έτσι εκδικήθηκε την ήττα του.

Ο πύργος στην Τριάδα όπου είχε οχυρωθεί ο Αγγελής Γωβιός

Το Τέλος...

Αρχές του 1822 ο γενναίος οπλαρχηγός αποφάσισε να αποκλείσει τους Τούρκους στη Χαλκίδα και, στη συνέχεια, να αρχίσει την πολιορκία της Καρύστου. Έτσι άρχισε να συγκεντρώνει στα Βρυσάκια και πάλι άνδρες και οπλαρχηγούς. Οι κινήσεις του προδόθηκαν και 1.000 Τούρκοι από τη Χαλκίδα έσπευσαν εναντίον του. Όταν τους αντιλήφθηκε, αν και νύχτα, όρμησε με τους λίγους άνδρες του εναντίον τους. Η σύγκρουση ήταν σκληρή. Τελικά οι Τούρκοι το έβαλαν στα πόδια, αλλά ο ίδιος, καθώς τους καταδίωκε, έπεσε σε ενέδρα που του είχαν στήσει και σκοτώθηκε.

**Μόλις δύο χρόνια
κράτησε η Ευβοϊκή
Επανάσταση. Η
αποτυχία της πνίγηκε
στο αίμα.**

Η λαϊκή μούσα θρήνησε τον Γοβγίνα με τους
ακόλουθους στίχους:

Για σένα, μωρ' Αγγελή, κλαίει το Γριπονήσι
που χάθηκες κατακαμπής με όλο το γιουρούσι.
Εσύ δεν επολέμαγες μες στην Γραβιάς το χάνι
μ' οχτώ χιλιάδες Γκέκηδες και βγήκες παλικάρι;
Μα οι Μπαλαλαίοι τα σκυλιά σουφάγαν το κεφάλι.
Σε κλαίει ούλ' η Ρούμελη τ' ήσουν παλικάρι.